

„Аллах, милост немаш ли?“

...“Гусларят спря да пее, но лъкът продължи търкането си в струната.

-Богомилеее! – извика Стоян с всичката сила на болката, сграбчила снагата му.

Стоян вдигна ръце до сами гърдите си. Пръстите му се вкопчиха в ризата и с един замах я разкъсаха. Очите му кръвяха. Жилите във врата му се опнаха. Болката, събрала се в него, потърси път да излезе от него. Като трънак дереше всичко, що свари по пътя си към гърлото му. Стигна устата му.

-Братко! – изригна Боримечката и удари по масата пред себе си.

Юзчета, паници и кани се разлетяха във всички страни. Втората вълна на ярост, още по-силна, тръгна по него. Замъгли съзнанието му. Стоян започна да удря каквото и където свари. Биеше с юмруци в стената. Удряше главата си. Не усещаше как костите в ръцете му се чупеха! Как кръв шурна от удара на главата му в каменната стена.

Хората в кръчмата, онемели от невиджданата сила и гняв, наскочаха и се втурнаха към вилнеещия огромен мъж. Изведнъж Стоян спря. Тялото му се разтресе и той захлипа като малко дете. Странникът го доближи. Прегърна го и му помогна да седне на стол, който подаде кръчмарят. Стоян приседна. Положи окървавените си ръце на масата и удари челото си в дървения плот.

-Боже! Боже! Боже! – завайка се той. – Защо брат ми, Боже? Защо ти бе, братко Богомиле?

-Добре ли си, човече? – попита даскалът.

Стоян поклати глава и без да се обръща извика силно:

-Кръчмарю, дай да пия!...”

...”Козма замълча. Луната надвисна над Божиите очи, сякаш искаше не само да чува любещите се, а и лицата им да види. Обля със светлина монаха и потърси онази, за която бяха думите му. Намери я. Докосна и нея.

-Вричам се до теб да бъда в неволите! С теб ще съм в радостите! Любя те!

Хиляди прилепи разтвориха ноктите си и полетяха. Завихриха се около двете черни очертания, намерили Бога, и излетяха през входа, за да ги оставят сами в светлината. Подплашени от силното пляскане на крилете им, вълците подвиха опашки. Цвърчащите звуци, които долитаха от всички страни, ги объркаха. Прилепите пък, усетили живот под себе си, налетяха по топлите вълчи тела. Спускаха се от високо и забиваха зъби в животинската козина. Вълчицата-майка подскочи от ухапването. Озъби се. Този прилеп я пусна, но друг се вкопчи в нея.

-Боже! – продължи Козма. – Зная, че ти си навсякъде и в мен самия, и в либето ми също. Обръщам се към теб, да те моля! Дай ни разума и силата да бъдем заедно, докато е волята ти! Пред теб искам тази жена, Ангелина, за невеста! А ти, Ангелино, приемаш ли пред Божиите очи мен за твой мъж?

- Аз да кажа! – тихо промълви Ангелина. Гласът ѝ се усили и се повтори в ехото. – Боже, мой! – прошепна тя. Погледна през Божиите очи и заговори – Пред очите ти, Боже, се вричам на мъжа пред себе си. Твоя ще бъда и в радост и в тъга, и в добро и в лошо, Божидаре. Защото само от тебе видях добро в клетия си живот. От твоята уста чух думи, които никой не бе изговарял към мен. Само ти видя в мен душата! Аз те любя. Твоя ще съм, Божидаре! Вричам ти се!

Нозете ѝ сами я понесоха към Козма. Неговите към нея. Пред погледа Му двамата се прегърнаха. Устните им се сляха в страст, а над тях, през очите си – огромните отвори към безкрая на тавана на пещерата – Той им изпрати благословията си.

-Любя те, Божидаре! – целувайки устните му прошепна тя.

-Любя те! – Божидар погледна нагоре към небето и съзря Вечерницата. – Зорница ще те нарека, севдо моя!

-Така да бъде! – радостно се прегърна в него. – Зорница ще съм за теб.

Ангелина се отдръпна от Козма. Бръкна в пазвата си и от там извади две кончета - едното червено, а другото бяло. Хвана лявата монашеска ръка.

-Баба Марта да не ти праща лоша прокоба! Да си здрав и силен, Божидаре! – каза Ангелина и нежно върза първо червеното конче за китката му. Сетне и другото му върза.

-За дълъг живот и да те пази, както аз теб ще пазя! Ей, тук – тихо изрече тя, пусна ръката му и посочи пазвата си.

Той докосна мартеничката си, разтвори ръце и прие отново невестата си в обятията си.”...